

BORSSZEM JANKÓ

A bűvész. — Voilà messieurs!... A deficit még mozog e borító alatt!... Egy, kettő, három...! ecco: a deficit eltűnt! Nincsen sehol.

Egy néző. — Ott hátul az inas... jól tudja az, hová lett!

Előfizethetni a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj: **Egész évre 8 frt.** — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 18 kr.

Kétéves önkéntes.

MARS templomában ég az oltár,
 És lángja mind szörnyebb, nagyobb.
 Mars papja ajkán zeng a zsoltár,
 Mig mindent a szent tűzre dob.
 Pénz, kincs, vagyon, vér, érdek, eszme,
 Szabadság — mind e lángba veszve;
 Egy egész ember-nemzedék
 E lángoló oltáron ég.

A szörny-isten az ősrégében,
 Kinek neve Moloch vala,
 Kevesbbel is beérte szépen,
 S ha jóllakott, — már nem fala.
 Borzalmasabb e Mars-imádás:
 No még egyél, — ne még e rá'dás!
 S még egy falat: izes, kövér! . . .
 E szörny fal egyre — s falni kér.

S ha már az áldozat tömérdek,
 Kutatják: még mit nem kapott?
 Mert hogy egyék, az nagy közérdek,
 Mondják a vakbuzgó papok.
 S éltéből a jobb ifjuságnak
 Egy évet az oltárra vágnak. . . .
 S hiába szó, hiába czikk,
 Hiába kérvény — Mars eszik.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

☆ Kérdezek o Spitzig Iczig svógoromtól: sakodjan van-i ok o bérlüknek ponoszkadásro o 21-es bizatság elen, és ho von: o bizatság mért teremtette eztet okot? Feleli o svógor rüvidedesen: »Solomonkám« — manja ü — hiszen tucz, hojd minden megváltáshoz szükséges ed vértónó — és o vértónóságra legolkolmosap o regále bérlük.

☆ »Mit alvosod mindig eztet a künnvet?« kérdezem o Spitzényi Árpádka kis ücsémtül, omi ed zseniál fió. — Feleli ü: »Regényt, melynek a czime: »A huszonegyek tolvaj társulata.« — »Nem regényg oz héj!« mondom neki, »honem történet!« — »Regény az, Salamon bácsi!« replicziroz o nyokos jerek. — »Hát hun fardolja elü mogát oz o regényg?« kérdezem én. — »Francziaországban« feleli ü. — »Áh, Fronczoarszágba?« mandam én. »Nü, okor beismerek, hojd neked van igóság, és én tévedtem

engemet. Mert ittend nálonk sakodjan nem is regényg oz, honem ed volóságos történet!«

☆ Mikar Plevna elütt o türükük vissza szorolták o moszkákat: ezek köldték elüre oz oláj kotonoságt, omi szerencsésen szépen is elpatyagta o türük poskáktul. Erre rá ozotán a moszkák oz olájok holttestinek o gorádicsán fölkiposzkodták o Griviczára. Epen így jüvi elü mogát nekem o Tisz Kálmán oreság: ü is o regále bérlük holttestin küriüsztil okorjo o szeszadú és o gyüvedék eredményi bástyókat elfaglalni.

☆ O bécsi viczlopoknok megtiltatták, hojd o Milán királyról nem szobod viczelni. Ho mán kikéri mogának o tréfát — okkor onnok o fele se tréfo.

☆ Von denatorálizált spiritosz, omi sak ed kicsit bödösebb o többi spiritosznál, de ozért spiritosz. Én oztot hiszek, hojd o Krausz Lojos oreságtul o mondátom is von ed denatorálizált mondátom. Hojd o spiritosszal hosonlodták üsze, oz sopán csak véletlenség.

☆ Oztot monja oz ój törvénygyovoslot, hojd oz edj évi ünkéntes, omi nem leszi tiszt oz elsti évben, onnok kell még ed esztendüt szalgálni. Én sopán sok oztot szeretnék todni, hojd oz iljen o második évben lesz-e tiszt és nem fagnak-e mandani, hojd oki nem tod ed esztendü olott tiszt leni, obbon nincs intelligencz; okiben meg ez nincs, oz semmikor se nem leheti tiszt. — Hát okkor minek oz o második esztendü?

☆ Mindenkinek moszáj kotonánok lenni — ez oz o bizemos edenjlüség, és ez o tizenkilenczedik százodtul o civilizáczió.

☆ Mint todjok, minden orolkodó háznok togjoi tonoljo ed mesterségt. Milán király fölség oreság tonolta a chemit, ozért olejan jó todto mogát elválosztoni.

☆ Oz álemodóság konverziójnja ógy jüvi nekem elü mint o Kóbi Schnuppeczer, omi köldte o fiát Leipzigbo, hojd sináljon ed jó geseftet. Sinált is; mert haza hozott tolán száz kocsiivol hordócsapot potom áron, ámbár nem volta oz egész kürnýéken szülühegy. O másik városi üzletbül szinte köldte o Kóbi Schnuppeczer Leipzigbo oz özletvezetüt, hojd ez is sináljon volomi geseftet; ez megint haza hozta száz kocsiivol obrincst. »Aj vé! — mandta o Kóbi — micsináljonk ongyi obrincsol? Ha ótsó is, de itt nem elkél! Mastand hamar vissza kül menni Leipzigbo és minden áron el kül odni oz obrincst, ha rá is fizetünk!« — Ogyan eztet mandta otthon oz ü fiának is, hojd csak vissza Leipzigbo és odjon el o csopokat minden áran. Visszajüttek nagy örömmel, hojd mindenki toladott oz ü portékán. Mastand oz o két ember, omi nem ismertek edj o másik, Leipzigba cserélt edmással és 200 florint oz edjik rá is fizetett. És ógy történte, hojd haza hozott a Kóbi Schnuppeczernek o fia mind oz obrincst, és oz özletvezetü o másik városból hozozta mind o csapot. Igy vadjonk mink oz álemodóság converziónnal.

☆ O molt héten o bárzen edj bárze-agent pafon vágta ed bárziáner oreságt, és ovvol sináltak olejan nojd lármentot! Tondlom én ezt természetes; ü mandta ich geb, és ü megint mandta ich nemm!

Pokrócz Ádám vasuti kalauz

nyájaskodásai.

Aszongya: »Tehetyi mert vasutyi,
Magyar állam fizetyi«.

— Azt irgya az ujság, hogy a czárt isten kegyelme óvta meg a nagy bajtul. Dehogy az isten kegyelme! a — MÁV! Hát nem Muszka Allapot Vót?

— Beles Jankó, a mi vén masinyistánk, szörnyen csudálkozik a salgótarjáni bányaszerencsétlenségen, mer aszongya: hogyan lehetne ember fiának vízbe fulnyi kőszénbányában! — mikor ü egy masinya szén melis majd elolvad a pálinkátul.

— Sajnálom aztat a szegény muszka kandoktor kollegát, a ki a czári vonat kisiklásába belé pusztult. Minálunk mégis csak rendesebben járja, mert kisiklaskor nekem legföljebb csak a dekupiczanglim szok meggörbünyi.

— Respekt a magyar államvasutaknak! A magyart ugyan sohase lehessen szapúnyi, mert a mi szabályrendeleteink olyatékíppen vagynak kifundálva, hogy az utazó publikum mindéig csak csehül lehet tüle.

— A minapi karambol miatt, hogy a protokolum-fölvétel vót, rám rivall a nagyságos dilektor: »No vén filozófus, most álljék hát elő a lámpásával!« — »Hászen — mondok — ehun vagyok e! Oszt' embert keresek ám én is!«

— Forbercz, te rosz masinyista! Me—hettt!!!

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Abszentins.

— Levélhullás, hervadás, mulandóság... Őszi gondolatok kóvályognak a fejemben. Dalolhatnékom van.

Fák levele sárgán szálldos;
Fakó zálogszédulához
Hasonlít a kába.
Már a ferske elköltözött,
Sok pugris már felöltözött
Jó téli kabátba.

Uri testem fagyot nem tűr —
Pislánts!.. öreg jó Reaumur.

— Ha a jövő félévben megint elhasalok, csuffá teszem az egész jog- és államtudományi kart: beiratkozom a bábák kurzusába.

— Közeledik a legnagyobb megpróbáltatás napja: kártyázni kell — dióba.

— Milyen szerencse, hogy én már kiszolgáltam az önkéntes évetem! Ha ezután jutnék bele, megeshetnék. hogy anyyi ideig leunék önkéntes, ahány év óta jogász vagyok.

THEATRALIA.

Sarah, mint kaméliás hölgy.

*

Bernhardt Sára egygyel megtoldja előadásai számát. Dinorah árnyékát fogja adni.

*

Fölötte lelkesülnek Bernhardt Sáraért. Igen valószínű, hogy a budapesti közönség tenyerén fogja őt hordozni. Ami végre sem nagy kitüntetés, ha tekintetbe vesszük, hogy Wilt-nével is meg tudták tenni.

Krausz Lajos mandátuma.

Krausz urnak az a fátuma,
Hogy drága a mandátuma.
Szent-Endre, Duna-Szerdahely
Boldog, ha egy-egy Krauszra lel.

Krausz urban a semlta vér
Bizony egy fakovát sem ér.
Fizet és mitsem alkuszik,
Van kerület, — s a pénz uszik.

Krausz urra büntetést se ró,
Csak szánva néz a bölcs bíró:
„Ez kis kufár, de nagy balek,
Mandátumát faggyúzza meg.“

ORSZAGGYÜLESI FÜDÓSITAS.

(From our own.)

— Conversió. —

Apponyi Albert gr. Egyáltalán nem lehetünk ezzel a conversióval megelégedve. Conversió alatt én mást értettem, mikor az első hírek kezdtek szállingózni. Nem azt hittem, hogy Rothschild convertál minket, hanem mi convertáljuk Rothschildet. Ugy contempláltam, hogy a kalomista Tisza Kálmán Rothschildot ráveszi a pápista hitre való convertálásra, akit mi aztán megválasztanánk Szent-István-társulati tagnak, ő meg hálából kamat nélkül adna kölcsön Magyarországnak pénzt. Ez lett volna az igazi conversió! Ez lett volna szép tett Tiszától, a kálvinistától és még szebb Rothschildtól, a zsidótól. Ha én finanszminiszter lettem volna, így csináltam volna meg a conversiót, mert csak ily módon takarítható meg a sok kamat. Sajna — Tisza Kálmán még az iránt se tett kísérletet, hogy Rotschildot kálomistának conver-

tálja, Wekerle Sándorban pedig hiányzik a kellő hitbuzgóság, hogy egy ilyen új s merész pénzügyi politikát inauguráljon. Arról, hogy Rothschildnak, a convertitának bünbocsánatot szerezhetünk volna Rómából régebbi provizióiért és nagy kamataiért, jót álltam volna én.

Helfy Ignác. Meghajlok Apponyi gróf eszméi előtt, de nem mindég. Így a conversiót is másképp magyarázám. Miért convertáljon Rothschild pápistává, mikor ebből ugyanis elegenden vannak itt és egyebütt? Convertált volna tűzmadóvá. Ugy is kevesen vagyunk és napról napra fogyunk. Hogy Tisza Kálmán erre rá nem vette a bárót, az öreg hiba, melyet meg nem bocsátunk soha s melyért a jelen javaslatot el sem fogadhatjuk. Ennyi elfogulatlanságot és önzetlenséget az ellenzék méltán elvárhatott volna a kormányelnöktől. Hogy reményében megcsalatozott, szomorúan illusztrálja a kicsinyes szempontokat, melyek Tisza Kálmánt politikájában vezetik. Pedig milyen jó szolgálatokat tett volna pártunknak s az országnak Rothschild! Megvásárolta volna à la Szerdahely nekünk a kerületek többségét, aztán kormányra jutva, hála fejében elfogadtuk volna államadósságaink teljes elengedését; miért hálából megválasztottuk volna az összes szélsőbali és függetlenségi casinók, olvasó- és pártkörök disztagjává. Ez lett volna a conversió, ahogy én terueltem. A kamatmegtakarításon felül tőkeelengedés. És min szenvedett hajótörést ez a szép eszme? Azon, hogy Tisza Kálmán ismét nem teljesítette föladatát.

Wekerle Sándor. Apponyi és Helfy urak megnyugtatására kijelenthetem, hogy mindkét irányban megtettem a kellő kísérletet és pedig sikerrel. (Sensatio.) Rothschild ur hajlandó beállni pápistának, mihelyt Apponyi beáll zsidónak, a szélsőbali zászló alá pedig rögtön felesküszik, mihelyt Helfy ur kimutajta, hogy ő viszont felcsapott milliomosnak.

A „Borsszem Jankó“ tárczája.

Sára és Vendel.

— Látogatás Bernhardt Sáránál. —

Koroghly Bendő él-és laktársam régen csiklándozta kíváncsiságomat az ünnepezt művésznő személye iránt.

— Egyetlen étheri lény van, Vendi — szokta mondani — a ki méltó életpárod lehetne és akinek Bernát Sári a neve.

Amikor megtudtam, hogy a diva Budapestre megérkezett, nem fékezhettem vágyamat, mely folytonosan ösztökélt hogy Ő-t meglátogassam.

Fényesre pucoltam cipőimet, vízbe mártottam a czilinderemet, aztán kivettem a hidegre, hogy keményre fagyjon, magamra rántottam a hivatali szolgánk frakkját s így felcziczomázva, nálam megszokott könnyű léptekkel indultam a diva lakása felé.

Amikor fölértem a folyosóra, a neszfogó szőnyegen meg sem látszott sáros cipőm nyoma. Könnyű valék neki!

En, ki a legkisebb félelem nélkül szoktam belépni Puczor Gergely előkelő hentesi üzletébe, éreztem, hogy

szivem hangosan kotyog, gyomrom hangosan korog, amikor a művésznő lakásának ajtajához érkeztem.

Kopogtattam.

— Qui va là? sipított ki egy hang.

— Zsó szvi lö diürniszt hongroá et la figura stable dü »Borsszem Jankó«.

— Connais pas!.. hangzott a válasz, és pár perc múlva a világ legnagyobb művésznője kidugta fejét a kulcslyukon.

— Ser madám! — bődültem fel nálam szokatlan hangon, — vuzét ün pomp fűnéber!

Hizelgéselem hatott. A diva kivette fejét a kulcslyukból és ajtót nyitott.

Némán, meglepetve néztünk össze.

— Ah, c'est vous, monsieur Succi? fakadt ki vídám meglepetéssel.

— Non, madám! Zsó szvi Vendel Sanyaró!

— Chagnareau? Mais vous surpassez même le grand Succi! No, másszék közelebb! Hol tartja ön előadásait, cher collègue hongrois? Vous êtes chauvin, vous?

— Non sovén, mais sován. Koplalásból élek, de hivatalból koplalok.

High Life

Ce jeudi.

Kricsissimo,
She comes!
Háh, háhh!
Kirohántám a vonátrrá.
Várrtá anche la Bláhá.
Váláhárrá — megjött á
dame au Caméliá — la petite
Dámáláh — la grande Sár-
ráh — Fédorrá — Theodor-
ráh — trrárráh! Isten hoztá
— drrágá Tosca!

Ouf! Kimerrített á sok
költészet. Nicht mein Fall,
tudhátod — hánem ez á kis
kóczos múzsá engem is á leg-
csudálátosább rimekre lel-
kesít.

Kint volt á perronon az egész sikerrbiztosító
mágyár fránziá bándá, á Sarrahbande, és járták is á
bálvány körrül.

Helyes! C'est Justh. Ce cher de la Passemanterie
némileg desappointirozvá volt, hogy nem ő fűzhetette kár-
járrá Ot — pedig á Coffrefort nem lehet közönbös oly
artiste előtt, áki mágá is 92 coffrefortig errős.

Kilenczvenkét! — die czvá numerrá muz i zeczn!

Tiszá Kálmán nem merrt kijönni. Pedig miótá con-
verttál, ő is nágy acteur, egy him Bernhardt, áki kápkod
á ménykü után, hogy elhárrítsá.

Paratonnerre! — ez sikerrült, by Tosca!

— C'est différent! Nem tesz semmit. Tehát önnek
szabad enni?

— Vui! mondám diadalmasan. Szabadni szabad!

Szemérmatosan megsimogattam a térdemet s á
szoba pallójára néztem, melynek szőnyegén papagályok
ringatóztak kókusz pálmákon.

— Voltaképen minek köszönhetem a szerencsét?
kérdé á diva kitérőleg.

— Madám, rebegém. Ismerem á soványságot pénz-
szerzésből, — amilyen á Succió. Ismerem á soványságot á
koplalásért — itt vagyok magam. De nem ismertem
még á soványságot á dicsőségért.

— Ah, mondá, ujjával megkoppintva fejét, mely
megcsendült mint az üveg harang; ah, je comprends!

Á szokatlan csöngetésre megjelent á szobalány.

— Justine, adjon ennek az urnak két koszorut.

Szédültem. Füge- vagy kolbászkoszoru? — vagy
hurkafüzér lesz?

— O madám, ugrottam fel méltatlankodva. Zsámé!

De, hogy á szobalány behozott két szalagos babér-
koszorut, föllélegzettem.

De pfój!... nurr ká politik nid! Iz á garschtig's
Coupläh, mondtá á Gallmayerr vágy á Gäde — márr nem
tudom.

For ever Sárráh, for Evva Bernhardt! Csák áztán
ürres ne márrádjon á népszínház — théatre popu —
leerr.

Prrächtig, auf Ehr!

Az árrányossál vágyunk együtt á páholybán.

Keztyű és marrons glacés — heart in fire.

Jöjj, láss és győződjél meg.

Hódolomiglán hódolodiglán

yours only

Monokles.

Reb Menachem Cziczeszbeiszer

szörnyű átkozódásaiból.

— Ledjél te oz északi fokon télen
őszó mester és nyáran lámpás joi-
togató!

— Oz onyósod vég eljengölésben
móljon ki!

— Ógy emelkedjél ki mogodot o
tübbi emberek közül, mint o libánani
czédros — jükere!

— O te orongy lokodolmodon
gratoláljon neked o te onyósod.

— Oz arszágos fodjosztái szüvet-
kezet szumszedságába nyissál föszer
özetet.

— O Bernárd Sárátul ledjél te o férgy, és á gráf Urning-
tul o feleség!

— Ledjél te asszongy Landonban s ledjen Jack tetüled
oz operatör.

— Ma este nyujtsa föl nekem á színpadra, cher
collègue, ismétlé nyomatékkal — s közben egy zsemlye
béléből kezdé kigyurni alakomat, mert mivel hogy á diva
szobrász is.

S hogy nézem, mikép válok á művésznő ujjai közt
mind valóbbra — szörnyen megéheztem magamra.

— Madám, lelkesedésem nagy, de az erő kevés...
hogy birjam el én ezt á két halhatatlansági czégért
rogyás nélkül?

Á halhatatlan megértette az élhetetlent. Ami
most következik, tulhaladja legvérmesebb ábrándozásai-
mat — ebédet hozatott.

Ó ti, bámuljátok szellemét — keressétek testét —
én fölfedeztem szívet, mely nagy és öblös, meleg és puha.

*

Még ugy koszoru nem penderedett á színpadra,
mint az á kettő, melyet rám bizott á diva. Istenem, ha
én minden nap jóllaknám, még discuss dobó is válhatnék
belőlem á városligeti arenában.

Amit rajtam művelt madám Sára — méltó á világ
bámulására!

A „Muszáj!“ naptárból.*)

Az érzelmes B. Abszi.

— Kedves Geyer bácsi!... ha még ez egyszer prongálja a váltómat, ezt a jószívűségét a *halálós ágyán* sem fogom elfelejteni!

*

Szigorlaton.

Tanár. — Mi a polgári kötelesség?
B. A. — *Blank tétlára főlvenni!*

*) Megjegyezzük, hogy a »mutatóban« közölt rajzok nincsenek benne a naptárban, mely a jövő hét végén szokatlan fényes kiállításban kerül ki a sajtó alól.
A szerk.

Templomban.

— Fiatal ember, ön nem hullat a pörsölybe? Pedig istennek is tartozunk ám!

— Az igaz, de az isten jó hitelező, és nem szorongat, mint a többi.

*

Tünődés.

Lipme Fefferkränzl. — Vettem álotkerti sorsjedet. Hauptreffer ed hyéno. Mboh!.. micsináljak én ed hyénóval?

A muszka kölcsön.

Két ember nézi át a hirlapot:
Lám-lám, a muszka kölcsönpénzt kapott.
Ki hitte volna? Van egy pénzesoport.
Amely tengernyi kincset összehord,
S azt kölcsön Petervárra küldi el...
Merész csoport, mely ily dolgot mivel.

Két ember olvasá el ezt a hirt,
A melyet minden hirlapunk megirt.
Az egyik opti-, másik pessimista,
S előttük im, a hir értelme tiszta.
Igy szól az

optimista:

No, hála égnek, most a béke szent,
Egy muszka kölcsön: ez békét jelent.
Nem kap manapság pénzt a hódító.
Kard-élre kölcsönt nem ad a zsidó!
Pénzt ma csak az kap, aki megfogadja,
Hogy veszteg ül honn mindörökre hadja.
A börze tudja, pénzét kire bizta...

S így szól a

pessimista:

No, ördögadta, ez osztán ború!
Egy muszka kölcsön — biztos háboru.
Mig pénze nem volt, nem mozdulhatott,
De most neki a gallus pénzt adott.
Kinek nincs pénze, otthon sutba fekszik,
De a kinek van, harcra kél s verekszik.
A pénzmagból kel majd a vérgyümölcs!

S mit mond a

bölcs?

Kölcsönt kapott a muszka? Ej, no lám.
A bankároknak egy kis mersz van ám.
A pénz, az harcra és békére jó —
S mi lesz tavaszkor? — Tudja a manó!

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Cicero első védbeszéde így hangzott... ne rágja ugy a tollát mint disznó a makkot!

— Madách az ember tragédiáját Ádám és Évából meríté.

— A siket-némák ép ugy éreznek mint az emberek.

— Árpád azért foglalta el Magyarországot, mert azt hívé, hogy itt tejben és vajban fürödhetik.

— A kartács egy olyan üres golyó, mely apró vasdarabokkal van megtelve.

— Mivel kis Pipin olyan hosszú, osszák fel két részre.

— Az emlős állatokat kihagyjuk s egyenesen átugrunk a vadállatokra.

— A komáromi vár átadásánál Klapka kieszközlte, hogy kiki kedve szerint mehetett széjjel.

Panasz.

Aron Seitenreiber. — Kéremlással tekintetes fűbiru oreság,
engemet o Biertupfer Mátyás ór megsértette — osz monto nekem:
hojd én vodjok ed VII. kerületi esködöt!

A Nemz. Muzeum gyarapodása.

(K-sz L-s immár végkép igazolt képviselő P-y F-cznek át-
szolgáltatja a választása főeszközét és főeredményét.)

Apró hírek.

> **Strike.** Hir szerint a fővárosi utczaesprők beszüntették a munkát, mert — miként állítják — arra akarják őket kényszeríteni, hogy a VII. ker. előljáróság környékét is ők tartsák tisztán, ami az évek óta összehalmozódott szemét miatt legalább is herkulusi munka volna.

† **Uj hivatal.** A fővárosi tanács elhatározta, hogy a kolera-járvány és egyéb nyavalya-bizottságok min-tájára állandó sikkasztási bizottságot fog szervezni, melynek feladata lesz az időnként fölmerülő sikkasztásoknak nem annyira megakadályozása, mint inkább csak nyilvántartása. — Sikkasztások körül tapasztalattal és jártassággal bíró egyének kerestetnek (nem a rendőrség által) és felszólítatnak, hogy ezen állomásra minél előbb pályázzanak. — Kérdemesült előljárósági hivatalnokok előnyben részesülnek.

> **Bismarck uj kitüntetése.** Nem hitte vón a vaskancellár, — hogy rá még ily kitüntetés is vár. — Most lett pap, a — ki nagypapa. — Hittudornak azért tették talán, — mert Luther képe ott függ a falán, — vagy mivel az asztalán — a savanyu káposzta mellett — nem gombóc, de kemény dogma foglal helyet, — mit, ha nincs más — bizonyítás: — a hitetlenek fejéhez csapja — a furor teutonicus papja. — Vagy, mert ő mondá oly kemény hitben: — »Erős várunk nekünk az isten!« — S a hol van ilyen erős vár — így gondolkozik a pap kancellár — oda katona is kell, — ki megvédi vérvél. — S Európa azóta hadi lábón áll, — mert nagy hit-tudor a vaskancellár.

> **Állandó rovat.** Nulla dies sine — defraudatione. Sajnálattal kell említenünk, hogy eddig oly tartalmas és annyi változatosságot nyújtó rovatunk egy kissé megcsappant. E héten csak a kulai takarékpénztárnak csak a könyvvezetője csak 80,000 forinttal ment csak Amerikába. — Ily csekélységet csak azért említünk fel, hogy rovatunk üresen ne maradjon.

+ **Fiume örvend.** Megértette panaszunkat,
Nem bántotta a jogunkat,
Mi vagyunk a kedves lánya,
A többit az ördög bánja.
Megint jó a magyar haza ...
Igaz a!

> **„Győztünk uram elveinkkel — et cum spiritu tuo!«** üzenik K. L.-nak a d.-szerdahelyi választók.

+ **A VII-ik kerületi előljáróságnál sikkasztást** fődöztek föl. A többi kerületben még eddig nem fődöztek föl sikkasztást.

† **A veszprémi börtönből elszökött két betörő.** Sajátságos fajzat! A mig szabadon járnak, *betörnek.* Ha meg becsukják őket, *kitörnek.*

△ **„Nem szoktunk nevetni!“** mondotta Tiszának a nagy Albert. Aztán hozzá gondolta: »Te sem nevetnél, ha itt mi köztünk ülnél.«

+ **Jótekonyság.** Beniczky kijelenti, hogy amig ő mostani állásában lesz, »attól a bizonyos kéztől« nem fog semmiféle dráma a nemzeti színházhoz benyújtani. Amire színészek és közönség tiszta szívből kíván-

ják, hogy a nagylelkű és bátor adományozót az isten sokáig éltesse és tartsa meg mostani állásában.

Sport. A veszprémi „Sport Club“ a közönség legnagyobb meglepetésére, egészen váratlanul téli meetinget rendezett. A verseny rendezése annyira titokban történt, hogy még a jury tagjai sem jelentek meg. A verseny lefolyása a következő volt: I. **Rab-szökési akadály-verseny,** a börtönhelyiség ablakán keresztül. Futottak: *Krajczár Csibók János* és *Rehrer Gyurka.* Bár starter nem volt, úgy az indítás mint az elfutás sikerült. — II. **Üldözési verseny.** Számos nevezés történt s mindannyija kitünő kondícióban indult. Futottak: *Mihaszna András, Málé Mátyás, Hajkurász Bálint* (Budapestről) *Lajhár Jani, Bámész Gyurka, Razzia János* (helybeliek). Jó darabig *Mihaszna* ur vezetett, de a mikor a közönség soraiba meglátott egy vak koldust, e kiáltással: »Ehun a tompa-utcai gyilkos!...« *Málé Mátyás* komájával ott hagyta a pályát. A helybeliek pedig fél kilométernyi ut megfutása után betértek Ázik zsidónak az »Kakashol« czimzett korlátolt pálinkamérésébe. Így a versenyt el kellett halasztani.

Monsieur et Madame Bébé.

— Dráma egy jelenetben. —

Mr B. (belép neje stúdiójába. Rossz kedvű. Meglátja az inast, amint karján egy csomaggal ki akar osonni.) Megállj! Péter, mit emelsz itt?

Péter. A méltóságos asszony .. pólyákat küld a bö.. bölcsödébe.

Mr B. Zavarban vagy, gazember! (Ráharsog nejére.) Micsoda pakéták azok? Szólj! Roszat gyanitok!

Mme B. A crèchebe szántam. (Zsölyébe hanyatlik.)

Mr B. Hah!... Drámai pólyaművek .. a Nemzeti Színház crèchejébe... ugy-e? Tehát jól gyanítottam hogy rosszat gyanítottam! (Péterhez.) A pakéta itt marad, magad mehatsz! (Mme Bébéhez.) Drámákat irhatsz az Eifel torony magasáig... de benyújtani egyet sem fogsz!

Mme B. (Haját tépi. — Félre.) Juszt is benyujtom őket... Csiky Gergely álnév alatt. (Diadalmasan elájul.)

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

A duna-szerdahelyi mandátum.

Tekintetes bíráló bizottság!.....de ezeket nem tekintve is, számos ok követeli még azt, hogy védenczem *Krausz Lajos* végleg igazolt képviselőnek nyilváníttassék.

E tekintetből bátran hivatkozhatom a sokszor említett bírói lelkiismeretre és elmondhatom, hogy a bizottság tisztelt tagjainak kivétel nélkül mindegyike bensőleg meg van győződve arról, miként az ő kerületeikben is hasonló jelenségek merülendettek volna fel, ha hogy a t. képviselőjelöltek ugyanolyan pénzüsszegekkel és hasonló bőkezűséggel rendelkeznek vala.

Emellett kérem tekintetbe venni, miszerint a teljesített vizsgálat adataiból sehol sem világlanak elő olyan körülmények, amelyekből azt lehetne következtetni, hogy védenczem, *Krausz Lajos* személyesen is vesztegetett vagy etetett és itatott volna, — az előbbi ténykedést kortesei, az utóbbiakat pedig bebizonyíthatólag csakis a korcsmárosok eszközölvén; — tekintettel már most arra, hogy

a) a törvény csupán azt tiltja, hogy a képviselő személyes ténykedést ne tanúsítson a vesztegetések és etetés-itatás körül,

b) védenczem ellenfelei sem voltak különbek ama jól ismert és sokszor emlegetett Deákné vásznánál,

c) hogy védenczem ellenjelöltje, gróf *Keglevich István* ur védenczettel ugyanazonosan cselekedett és csak annyiban eltérően, hogy az általa koczkiázott összegek tényleg nem jutottak a nép kezeihez;

föltéve, de meg nem engedve, hogy

d) védenczem pénzt osztogatott: azt nem megvesztegetési szándékból, hanem azon okból tette, mert egy ujonnan szervezett, titokban működő és jótéteményeit dombra nem ütő »*Jó szív*« egylet végrehajtó bizottságának tagja lévén, az árvíz és rossz termés által sújtott szemérmetes népnek — mely különben semmi szin alatt sem volt hajlandó könyöradományt elfogadni, — nyomorán akart enyhíteni. A mely ténykedés nem hogy nem kárhoztatandó, de annyival inkább dicsérendő, mert nem is egyszer, hanem kétszer cselekedtetett meg;

figyelmmel továbbá arra, hogy

e) demoralisatióról ott szó nem lehet, ahol egy fizetési ígéret tényleg be is tartatik, hogy

f) a választások igazolásánál a történt praecedensek szerint az ugynevezett közmorál — miként azt *Hoitsy Pál*, gróf *Károlyi Gábor* és gr. *Szécsenyi Pál* uraknak esetei napnál világosabban igazolják — egyáltalán nem szokott szerepet játszani;

nemkülönb, hogy

g) magát az igazság personificált istennőjét is régi traditiók szerint világtalannak szokták ábrázolni, mint aki gyakran nem lát ott, ahol gyalgó emberi szemek igenis jól látnak;

vonatkozással továbbá arra, hogy

h) a tekintetes bíráló bizottság határozata ellen jogorvoslat egyáltalán nincsen és az ugynevezett közfelháborodást, mint perdöntő tényezőt, polgári perrendtartásunk meg sem említi, codificált bűnvádi eljárásunk pedig egyáltalán nincsen;

végezetül pedig nem hagyva figyelmen kívül azon körülményt, hogy

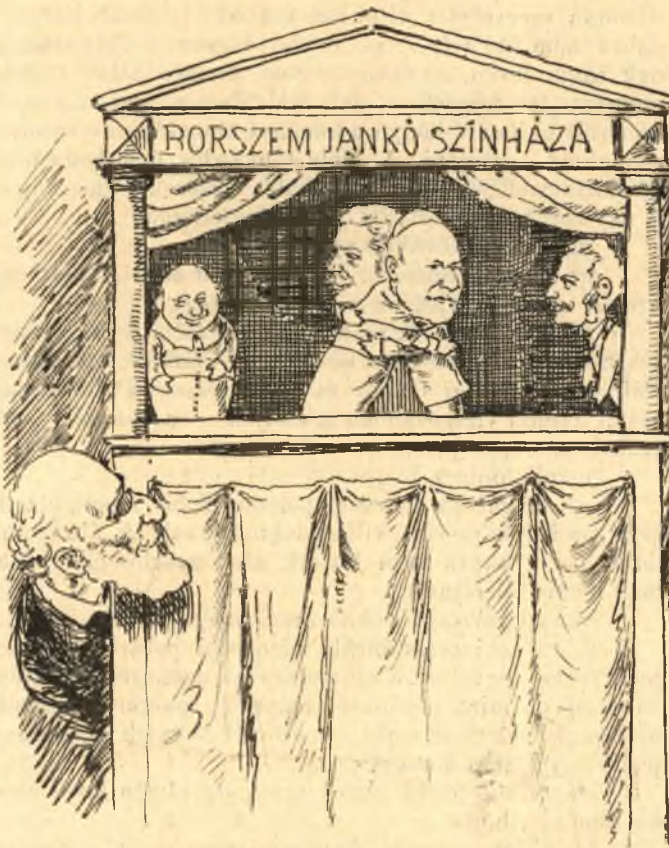
i) védenczemnek, *Krausz Lajos*nak a választási küzdelemben nemcsak egy 9 águ koronával, de felekezeti előítéletekkel is kellett küzdenie, amely körülmény ellen-súlyozására maguk a választók jelölték meg a fejenkénti 15 frtot kitevő ellenértéket;

különös figyelembe véve legvégül még azt is, hogy védenczem ellenfelének ügyvédje nem igazolta, annál kevésbé pedig tagadta azt, miszerint az ő védencze részéről népünk előtt eddig még ismeretlen *cognac*nak nevezett szesz ital segítségével hasonlólag megvesztegetési kísérletek eszközölte ne vétettek volna, de sőt ebbéli állításaim a tanuk egész seregével begyőzettek, azon kiegészítéssel és gyöngé okoskodással, miszerint — tekintettel a fennevezett választási ital rossz és élvezhetetlen voltára — az, mint alkalmatlan eszközökkel történt bűnkísérelt a megvesztegetés kísérletének attributumát nem viseli magán;

és legeslegvégül figyelmebe véve, hogy a választás megsemmisítése esetén újabb választás válnék szükségessé, ami csak a marasztaló ítélet alapját képezendett cselekmény ismétlődését, de sőt súlyosbodását vonná maga után:

mindezek folytán védenczem napnál fényesebben ragyogó ártatlanságát teljesen beigazolván látván, esedezem, miszerint *Krausz Lajos*t végleg igazolt képviselőnek kimondani méltóztassék.

„A megbékült ellenfelek.“

Simor, Csáky ölelkeznek,
A titkárok örvendeznek,
Imprezárjő mosolyog:
„Jól sikerült a dolog!“

Uj! Uj! Uj!

Kiterjedt diplomai összeköttetés.

Kizárólagosan szabadalmazott trónszerző
és közvetítő vállalat.

Zichy Jenő és Waldapfel Fülöp

törvényszéki legbejegyzett közkereseti társaság.

Ajánlják *dus választékban* raktáron lévő

trónjelöltjeiket és trónkövetelőiket.

Vidéki megrendelések, főleg Szerbia és Bul-
gária számára, gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

!! Egyévi jótállás !!

Nemtetszés esetén az árunk csekély rállzattal
becseréltetnek.

Fényképpel ellátott árjegyzék ingyen és bérmentve.

Sanyaró Vendel nyögései.

— Tegnap kínált meg
étellel a főnököm legelőször.
Elrontottam egy másolatot.
Azt mondta: »Egye meg!«

— Minden halálnem közül
legjobb szeretném, ha »meg-
étetnének.«

— Ha divatba jönne me-
zitláb járni, bizonyosan cipő
növe a lábamon.

— Szeretnék valami gaz-
dag úrhoz elszegődni fog-
vájónak.

— Egy-düli élvezetem ma
az volt, hogy vastag pennával
kövér betűket pingáltam.

— Ma déli sétám alatt
véletlen ráléptem egy urnak a
labáram. Ijedve kitétem bucá-
mat, mire ő jó indulattal
felelé: »nincs miért!«

— Félek, úgy tesz velünk a miniszterelnök ur mint
az államadóssággal. Ezt convertálja, a mi koplalásunkat
meg prolongálja.

— »Gyengélkedem« — panaszkodom a multkor a
henteslegénynek. Amire ő vállamat veregetve leeresz-
kedőleg szólott: »Illik ez magának Sanyaró ur, hiszen
ugyis genge tésúr.«

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Cs. I. Lesz reá gond. — P. I.
Egyet-kettőt besoroztunk. — Me-
lanos. Feketés lát. Azzal a kérdé-
ssel szemben nem foglalunk állást. —

Brs. (Halle.) Bosoroztuk. — Igm. Ön is mutatkozik végre? —
G. B. Duzogás? Nincs valami félreértés köztünk? — Anonymus.
Jeles küldemények. A másika nézve: fiat piscis! — M. J. Nevet
sem a naptári sem a lapí közlemények alá nem rakunk. Csak ne
oly ideges mohósággal keresse neve megörökítését. A »Muszáj«
naplárba csak a képecske jutott, de más szöveggel. A jelenvalóbul
nehányat. — P. I. Válogatva. — G. E. Két »illetanár« nyilván-
os veszekedése: »ein Schauspiel für Götter«. De a mi közönsé-
günk csak halandókbul áll s így meg kell vonnunk tőle a két
küzdőnek harci szövegét. — Piper. Az a két lap messze esik hoz-
zánk. — Tör. énytudó. Más alakban találkozik vele. Köszönet. —
Nemo I. Gyengéskén állított be. — Vrszc. Ilyesmiket nem köz-
lünk. — Régi hü előf. Nem tesszük a sutba. — Revisor. Tán a
»csodabogarak« rovatába szánta? Ott szívesen közöljük. — Ard.
Ott helyben nagy multságára szolgálhatott a közönségnek. —
Knr I. Sok szerencsét kívánunk a merész vállalkozásához! —
Szkrtsz. Nagyon bolondok, tehát jók. — W. I. Sorát várja a
szó is, a rajz is. — Tacitus. Jól beszél. — Ancus Martius. A jó
hurbánista annyira neki hazafiasodott, hogy még egy darabig
megsinli a publikum. De néha ez a baj mulékony. A küldemény-
ből szedegettünk. Muszául még nem tudunk. — S. Zs. Egy-kettő.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.